

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku U. F. z dnia 6 listopada 2017 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 lutego 2018 r. ubezpieczona została uznana za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r., a daty powstania niezdolności do pracy nie da się ustalić. W10-leciu przed dniem złożenia wniosku oraz dniem powstania niezdolności tj. od 6 listopada 2007 r. do 5 listopada 2017 r. na podstawie załączonych dokumentów ubezpieczona udowodniła 2 dni okresów składkowych od 16 sierpnia 2016 r. do 17 sierpnia 2016 r.

/decyzja – k. 55 plik III akt ZUS, wydruk – k. 54 plik III akt ZUS/

Od decyzji ZUS odwołanie w dniu 5 kwietnia 2018 r. złożyła wnioskodawczyni U. F. i wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazała, że organ rentowy bezpodstawnie przyjął, że nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy wobec czego brak jest podstaw do przyznania renty. Stanowisko organu rentowego jest błędne albowiem skarżąca była już uznana za osobę niezdolną do pracy orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 stycznia 2000 r., który wskazał, że niezdolność do pracy ubezpieczonej powstała w okresie między 3 maja 1996 r., a 2 listopada 1997 r.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame co w zaskarżonej decyzji.

/odpowieź na odwołanie – k. 7/

Na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie i wskazała, że nie zgadza się z tym, że nie da się ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy. Wskazała, że jest częściowo niezdolna do pracy z powodu padaczki oraz przyczyn psychiatrycznych. Podała, że częściowa niezdolność do pracy istnieje od 12 roku życia tj. od czasu gdy stwierdzono u niej padaczkę. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania. Oświadczył, że ubezpieczona pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 grudnia 2005 r. oraz rentę socjalną od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2016 r.

/protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2019 r. – 00:00:52 – 00:05:48 – płyta CD – k. 82

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni U. F. urodziła się (...)

/okoliczności bezsporne/

Ubezpieczona posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe. Z zawodu jest pończoszniczką. Pracowała jako kasjer biletowo – bagażowy i ekspresowy. Nie pracuje od 1995 r.

/okoliczności bezsporne/

Ubezpieczona w okresie od 1 grudnia 1999 r. do 31 grudnia 2005 r. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od 1 października 2012 r. do 30 kwietnia 2016 r. ubezpieczona pobierała rentę socjalną.

/okoliczności bezsporne/

Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Ł. z dnia 13 lipca 2017 r. zaliczono U. F. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 31 lipca 2019 r. Niepełnosprawność istnieje od 12-go roku życia, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 11 czerwca 2012 r.

/orzeczenie – k. 47 – 48 dokumentacji medycznej/

Ubezpieczona w 10-leciu przed dniem złożenia wniosku oraz dniem powstania niezdolności tj. od 6 listopada 2007 r. do 5 listopada 2017 r., na podstawie załączonych dokumentów, udowodniła 2 dni okresów składkowych od 16 sierpnia 2016 r. do 17 sierpnia 2016 r.

/ wydruk – k. 54 plik III akt ZUS /

W dniu 6 listopada 2017 r. ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 1 – 3 plik III akt ZUS/

Lekarz Konsultant ZUS rozpoznał u wnioskodawczyni organiczne zaburzenia urojeniowo – depresyjne i osobowości, padaczkę. Ubezpieczona jest leczona psychiatrycznie od 2012 r. z powodu objawów psychotycznych i depresyjnych na podłożu organicznego uszkodzenia (...). Obecnie ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy na okres 2 lat. Konsultant stwierdził, że brak przesłanek by stwierdzić, że niezdolność do pracy powstała w okresie wskazanym przez organ rentowy tj. od 1 lutego 2004 r. do 24 lipca 2005 r. Schorzenie psychiatryczne istnieje od 2012 r.

/opinia lekarza Konsultanta ZUS – k. 51 – 54 dokumentacji medycznej/

Lekarz orzecznik rozpoznał u ubezpieczonej organiczne zaburzenia urojeniowo depresyjne i osobowości, padaczkę. Ubezpieczona od 12 roku życia jest leczona z powodu padaczki z napadami o zmiennej częstotliwości i morfologii, ostatni raz w grudniu 2017 r. Ponadto jest leczona od 2012 r. psychiatrycznie z powodu objawów psychotycznych i depresyjnych na podłożu organicznego uszkodzenia (...), po analizie dokumentacji medycznej, bezpośrednim badaniu, opinii konsultanta psychiatry Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 23 stycznia 2018 r. uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r. Daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić. Brak jest danych, aby niezdolność powstała w okresie od 1 lutego 2004 r. do 24 lipca 2005 r.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika – k. 49 plik III akt ZUS, k. 55 – 56 dokumentacji medycznej/

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 109 – 110 dokumentacji medycznej/

Komisja lekarska rozpoznała u ubezpieczonej organiczne zaburzenia urojeniowo – depresyjne i osobowości, padaczkę od dzieciństwa w wywiadzie. Ubezpieczona leczy się z powodu padaczki od 12 roku życia, napady o zmiennej częstotliwości bez drgawek i bez zaburzeń zwieraczy. Od 2012 r. wnioskodawczyni jest leczona z powodu przebytej halucynozy organicznej, jeden raz była leczona w Oddziale Psychiatrycznym w 2012 r., wypisana z poprawą. Ubezpieczona nie ma zeszytu kontroli napadów. Leczy się w poradni neurologicznej. Według męża ubezpieczonej napady występują 1 – 2 razy w tygodniu. Badana w trakcie badania zgłaszała skargi na uczucie zmęczenia, częste bóle głowy, skarży się na nudności, na senność, uczucie zmęczenia oraz na natrętne myśli. Komisja wskazała, że badana jest z dużym poczuciem choroby i niesprawności. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono objawów korzeniowych, chód samodzielny, sprawny. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 lutego 2018 r. uznała wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r. Daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej – k. 54 plik III akt ZUS, opinia lekarska – k. 130 - 132 dokumentacji medycznej/

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 marca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku U. F. z dnia 6 listopada 2017 r. odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 lutego 2018 r. ubezpieczona została uznana za częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r., a daty powstania niezdolności do pracy nie da się ustalić. W 10-leciu przed dniem złożenia wniosku oraz dniem powstania niezdolności tj. od 6 listopada 2007 r. do 5 listopada 2017 r. na podstawie załączonych dokumentów ubezpieczona udowodniła 2 dni okresów składkowych od 16 sierpnia 2016 r. do 17 sierpnia 2016 r.

/decyzja – k. 55 plik III akt ZUS, wydruk – k. 54 plik III akt ZUS/

W sądowym badaniu neurologicznym stwierdzono u badanej padaczkę, migrenę. Wnioskodawczyni leczona jest od 12 roku życia z powodu padaczki. Aktualnie napady występują jeden raz w tygodniu. Leczona jest lekami V., T. 400 mg, E. i K.. Badana pobierała świadczenie rentowe z powodu częściowej niezdolności do pracy, a następnie rentę socjalną od 2012 r. do 2016 r. Przyczyną przyznania renty socjalnej była choroba psychiatryczna, a nie neurologiczna (halucynowa organiczna). Częstotliwość napadów, brak zmian napadowych w EEG, brak patologii w CT mózgu i brak objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego nie powodują długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawczyni z powodu padaczki na rynku pracy jest osobą niepełnosprawną, ale zdolną do wykonywania pracy zarobkowej w myśl ustawy o emeryturach i rentach. Ostatnio przyznana grupa niepełnosprawności do 31 lipca 2019 r. dotyczy tylko symbolu O6-E, a badana miała zawsze przyznawaną niepełnosprawność z numerem O2-P. Po uwzględnieniu przeciwwskazań stanowiskowych wynikających z padaczki wnioskodawczyni jest zdolna do wykonywania pracy zarobkowej.

/opinia lekarza biegłego neurologa J. B. – k. 27 – 29/

U wnioskodawczyni w sądowym badaniu psychiatrycznym rozpoznano organiczne zaburzenia urojeniowo – depresyjne i osobowości, padaczkę od dzieciństwa w wywiadzie. Ubezpieczona cierpi na padaczkę od 12 roku życia. Padaczka jest schorzeniem neurologicznym. Wnioskodawczyni leczy się psychiatrycznie od 2012 r. Była jeden raz hospitalizowana psychiatrycznie w 2012 r. z powodu halucynozy organicznej, była wypisana z poprawą. Miała wtedy doznania omamowe. Badana z dużym poczuciem choroby i niesprawności, jest w logicznym kontakcie, w nastroju nieco obniżonym, wykazuje łagodne zaburzenia funkcji poznawczych bez otępienia. W kontekście badania neuropsychologicznego z 2016 r., odnośnie wyraźnych tendencji agrawacyjnych, trudno ustalić czy prezentowane przez badaną objawy i jej niezwykle doznania seksualne mają charakter psychotyczny. Te doznania nie są nasilone i mają epizodyczny charakter. W obrazie klinicznym dominują organiczne zaburzenia nastroju i osobowości. Z psychiatrycznego punktu widzenia wnioskodawczyni jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r., daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić. Brak danych, aby jakkolwiek niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych powstała w ciągu 18 miesięcy od ustania pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy tj. od 1 stycznia 2006 r. do 25 czerwca 2007 r.

/opinia lekarza biegłego psychiatry G. P. – k. 45 – 47, pisemna opinia uzupełniająca – k. 69/

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumenty oraz opinie biegłych neurologa i psychiatry.

W ocenie Sądu opinie biegłych są w pełni wiarygodne. Zostały bowiem sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń wnioskodawczyni w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki przeprowadzonych badań własnych wnioskodawczyni. Biegli rozpoznali u ubezpieczonej organiczne zaburzenia urojeniowo – depresyjne i osobowości, padaczkę, migrenę.

Biegły neurolog uznał, że z powodu naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zgodnej z poziomem wykształcenia i kwalifikacji zawodowych, natomiast biegły psychiatra wskazał, że ubezpieczona

jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r., daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić.

W ocenie Sądu brak jest podstaw by kwestionować opinie biegłych, gdyż są one rzetelne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych w sposób wystarczający obrazują stan zdrowia wnioskodawczyni. Opinie są jasne, a wnioski końcowe wynikają w sposób logiczny z ich treści. Ponadto wszelkie niejasności jakie mogłyby powstać w ocenie Sądu zostały wyjaśnione przez biegłych w sposób nie budzący wątpliwości interpretacyjnych w opiniach uzupełniających. W ocenie Sądu brak jest podstaw do powoływania kolejnych biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. z 2018 r., poz. 1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 w/w ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony jeżeli wynosi on łącznie co najmniej 5 lat dla osób u których niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed dniem złożenia wniosku o świadczenie lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 58 i ust. 4 przepisu powyższego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny i jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1/.

W myśl art. 14 ust. 2 w/w ustawy, jeżeli nie ma możliwości ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, natomiast ustalono okres, w którym niezdolność do pracy powstała, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę końcową

tego okresu. Jeżeli nie ma możliwości ustalenia ani daty, ani okresu powstania niezdolności do pracy, za datę powstania niezdolności przyjmuje się datę zgłoszenia wniosku o świadczenie.

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego psychiatry Sąd ustalił, iż występujące u wnioskodawczynie schorzenia powodują, że jest ona częściowo okresowo niezdolna do pracy do 31 stycznia 2020 r. Natomiast nie da się ustalić daty powstania niezdolności do pracy.

U skarżącej stwierdzono organiczne zaburzenia urojeniowo – depresyjne i osobowości, padaczkę, migrenę.

Wnioskodawczynie wnosila zastrzeżenia do opinii biegłego psychiatry.

Biegły psychiatra wydał pisemną opinię uzupełniającą i wskazał, że wnioskodawczynie skupia się na zapisie w opinii o „tendencjach agrawacyjnych”. Biegły wskazał, że przytoczył wynik badania neuropsychologicznego z 2016 r. Natomiast rozpoznanie postawione przez biegłego nie wymienia tendencji agrawacyjnych, a koncentruje się na organicznych zaburzeniach urojeniowo-depresyjnych i osobowości. Dodał, że padaczka jest schorzeniem neurologicznym, a biegły psychiatra wypowiada się na temat zaburzeń psychicznych.

Sąd Okręgowy podzielił tę opinię biegłego, uznając, że jest ona pełna, jasna i nie prowadzi do sprzecznych wniosków.

Wskazać należy, że biegli sądowi w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśnili wszelkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonej. Zaś biegły psychiatra w opinii uzupełniającej udzielił odpowiedzi na wszystkie pytania skarżącej.

Należy wskazać, że wnioski z opinii neurologa sprowadzały się do stwierdzenia, że wnioskodawczynie jest zdolna do pracy zarobkowej, zaś z opinii biegłego psychiatry do stwierdzenia, że ubezpieczona jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy do 31 stycznia 2020 r., daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić.

Mając na względzie powyższe należy wskazać, że warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ubezpieczona spełniła warunek niezdolności do pracy, gdyż uznano ją za częściowo okresowo niezdolną do pracy, jednakże nie spełniła ona pozostałych warunków niezbędnych do uzyskania prawa do renty – tj. nie posiada stażu pracy wynoszącego 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy oraz niezdolność do pracy nie powstała najpóźniej w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy.

Z uwagi na fakt, że nie dało się ustalić w opinii biegłego psychiatry daty powstania niezdolności do pracy ubezpieczonej, zgodnie z treścią art. 14 ust. 2, za datę powstania niezdolności do pracy przyjmuje się datę złożenia wniosku o rentę – w przypadku wnioskodawczynie będzie to 6 listopada 2017 r.

Ubezpieczona wnioskodawczynie w 10-leciu przed powstaniem niezdolności tj. w okresie od 6 listopada 2007 r. do 5 listopada 2017 r. ubezpieczona udowodniła łącznie 2 dni okresów składkowych.

Częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonej nie powstała także w ciągu 18 miesięcy od ustania pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy tj. od 1 stycznia 2006 r. do 30 czerwca 2007 r.

Należy dodać, że wnioskodawczynie w toku postępowania o rentę złożyła orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do poprawności i wiarygodności opinii biegłych treść orzeczenia o niepełnosprawności nie może mieć wpływu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś na jego wpływ na zdolność do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sad Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy.

Jednocześnie wskazać należy, iż odwołująca się nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych na poparcie swojego stanowiska, a tym samym nie uczyniła zadość wymogom określonym w art. 6 kc, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strona w toku procesu winna bowiem dowodzić swoich racji, a nie jedynie przedstawiać poglądy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powódce z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia apelacji

K.K.-W.